

Později odpoledne, když jsme byli opět na svém honu za Endermanem, se mě zase vyptával Chropt:

„Eh, Minusi, proč jsi **utekl** z domova?“

„No, **to máš tak...** Vždycky jsem chtěl být bojovníkem, ale mí rodiče s tím nesouhlasili. Takže jsem odešel a chci jim dokázat, **že se mýlili.**“

„Já vím, jaké to je, když tě vlastní rodina **nepřijímá** takového, jaký jsi...“ povzdechl si Chropt.

„**Ano?** Vaši také chtěli, aby ses stal prostým venkovanem?“

„No, **něco podobného!** Moje rodina si dělala starosti, ale hlavně moji spolužáci a další obyvatelé mě prostě nepřijali.“

Odmlčel se, nastalo trochu trapné ticho. Pak Chropt prohlásil.

„V každém případě jsem moc rád, že jsem narazil zrovna na tebe! Není snadné být mimo jes... **vesnici!**“

„Jasně, ve dvou se to lépe táhne! Jsi **opravdový kamarád,** Chropte.“

Nastalo další ticho. **Už bylo trapné.**

„**Dobrá,**“ začal jsem, „už se brzy setmí. Měli bychom si najít nějaké místo, kde si rozbijeme tábor. Nohy mě bolí až u zadku!“

„Je pravda, že jsme se dnes hodně nachodili. Přečkejme noc tady, jsem si jistý, že zítra už Endermana najdeme. **Jsme teprve na začátku!**“

Chropt, Mobožrout a já jsme našli vynikající místo, kde strávit noc: vedle malé jeskyně blízko lesa. Povečeřeli jsme – zase kuře! – a pak jsme šli brzo spát.